

Heavenly Blues

När man saknar någon är det bevis på kärlek. En av mina kära ”skyddslingar” från vårt Café för hemlösa har flyttat hem till Jesus. Det är både med glädje och sorg som jag delar detta. Sorgen efter Janne är stor. Han var vår speleman och glädjespridare på Caféet. Hans smeknamn var ”Kansas”. Det vilade inga ledsamheter över Jannes liv. Han hade en otrolig förmåga att se livet från den ljusa sidan och var en sann vän. Janne hade ett stort hjärta där många fick plats. Ironiskt nog var detta hans dödsorsak. Han hade ett förstorat hjärta, tillsammans med lungsjukdomen Kol. Janne hade använt droger i stort sett hela sitt liv. Men sedan han fick smak på den kristna gemenskapen slutade han nästan helt med droger.

Han följde ofta med mig ut på kvinnofrukostar och berättade vad Trappanér betytt för honom. Janne brukade charma damerna med sin musik och humor och sa,

- Jag har försökt ta livet av mig genom drogerna hela mitt liv, men nu vill jag äntligen börja leva på riktigt. I höstas gick Janne till en av våra pastorer och frågade,

- Måste man vara kristen för att döpa sig?

Han hade fått en längtan att gå dopets väg. När pastorn svarade att det måste man, sa Janne, - OK, då vill jag bli kristen. Vi bad en enkel bön tillsammans och vår vän tog emot Jesus som sin Frälsare. Den 11 december döpte sig Janne och det var fest både i himlen och på jorden.

Det blev ett vittnesbörd för många som kände honom. Flera av Jannes hemlösa vänner blev nyfikna på vad han funnit i sin tro och började komma till vår kyrka. En av vännerna sa,

- Jag vill ha det som Janne fann i sin tro på Jesus. Nu förstår jag vad som saknats i mitt liv tidigare. Jag vill också döpa mig.

Janne var en riktig livsnjutare. Han ville vara med där det hände saker, speciellt när musik spelades. Han älskade att hänga med på alla typer av konserter och ”Release-party”. Gitarr och munspel var hans instrument. När Janne började jamma var han outröttlig. Min son Mikael och Janne kunde sitta i timmar och spela tillsammans. Blues låg dem båda varmt om hjärtat. På våra församlingsläger brukar vi alltid ha en ”Karaoke- Kväll”. Janne älskade att sjunga ”Get Back”, med the Beatles. Då var han i sitt esse. I slutet av veckan brukar vi ha en rock eller blues konsert och alla dansar loss. Janne sa,

- Det är helt otroligt att man kan ha så här roligt utan att någon är påverkad.

Efter nyår var det som om Jannes kropp inte orkade längre. Sjukdomen bröt snabbt ner honom. Han började åter ta droger för att lindra smärtan, med påföljd att Janne blev ännu sämre. Veckan innan han dog, så åt vi lunch tillsammans. Där uttryckte jag min oro över hans tillstånd och sa,

- Det finns en källa av kraft att ösa ur, i din tro på Jesus. Ge inte upp Janne! Han svarade,

- Jag orkar inte. Jesus och jag har en ”deal” tillsammans. Han förstår mig.

Men Janne kämpade ändå in i det sista. Kvällen innan han somnade in i sin säng, var han nere på Trappanér. Även om saknaden efter Janne Kansas är stor för många, kan vi ändå glädjas med honom att han nu slipper lida. Han har fått en ny kropp med rena vita kläder och sitter säkert och spelar blues på himlens gator.

När vi hade en minnestund på Trappanér för Janne var det ”knökfullt”. Det har aldrig varit så tyst, så länge på Caféet som då. Vi sjöng ”Han har öppnat pärlporten...så att Janne kan komma in. Han är inte hemlös längre. På begravningen var det över hundra personer som kom för att ta avsked och ära Janne. Min son Mikael spelade en sång han skrivit till Janne, ”The Heavenly Kansas blues”. En strof lyder: ”With the guitar like a sword and a smile on his face, he went home to heaven and received God’s grace.”.